

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 126.764 van 23 december 2003
in de zaak A. 101.481/XIV-2515.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 3. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat S. VAN EYCK,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 187

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, XXX en XXX, van Kazakse nationaliteit, op 8 maart 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 2000 (eerste en tweede verzoekende partij) en van 11 december 2000 (derde verzoekende partij) tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 27 februari 2001;

Gelet op de beschikking van 2 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. WELLENS, die loco advocaat S. VAN EYCK verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 25 juni 2000 en zich alle drie vluchteling verklaren op 28 juni 2000; dat op 6 december 2000 de minister van Binnenlandse Zaken telkens beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten voor de eerste en de tweede verzoekende partij en op 11 december 2000 voor de derde verzoekende partij; dat op 27 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de drie thans bestreden beslissingen zijn;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel de schending opwerpen van artikel 63/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) omdat de drie beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2001 zijn genomen, dit wil zeggen buiten de wettelijke termijn van 30 dagen om een beslissing te nemen na dringend beroep;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de betreffende termijn slechts een termijn van orde is, dat de verzoekende partijen niet aantonen welk belang zij hebben bij het opwerpen van de niet-naleving van die termijn noch welke rechten door de overschrijding van de termijn zouden zijn geschonden en dat het drie aanverwante dossiers betreft, waarvan de gezamenlijke afhandeling iets langer kan duren;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partijen er in de memorie van wederantwoord aan toevoegen dat zij belang hebben om de schending van de wet op te werpen, waarbij hun asielaanvragen op onwettige wijze buiten de opgelegde termijn zijn afgewezen;

2.1.5. Overwegende dat artikel 63/3, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een termijn van 30 werkdagen bepaalt waarbinnen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dringend beroep moeten worden genomen; dat bij overschrijding van deze termijn geen sanctie is voorzien, zodat het een termijn van orde betreft; dat dergelijke beslissingen niettemin binnen een redelijke termijn moeten worden genomen, bij gebreke waaraan de overheid haar bevoegdheid verliest om uitspraak te doen; dat een overschrijding van de redelijke termijn aldus tot gevolg zou hebben dat de in eerste aanleg genomen beslissingen definitief worden;

Overwegende dat de in eerste aanleg genomen beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 en 11 december 2000 een weigering van verblijf inhouden; dat, bij vernietiging van de thans bestreden beslissingen wegens overschrijding van de redelijke termijn om in beroep uitspraak te doen, de in eerste aanleg genomen beslissingen definitief zouden worden; dat de verzoekende partijen uit het middel geen voordeel kunnen halen, zodat het onontvankelijk is bij gebrek aan belang;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel de schending opwerpen van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; dat zij aanvoeren dat de derde verzoekende partij niet door de commissaris-generaal werd gehoord zodat deze laatste niet redelijkerwijs kon beslissen dat “haar geloofwaardigheid” in het gedrang komt, dat bij een verificatie van het relaas van de derde verzoekende partij zou komen vast te staan hoe coherent en eensluidend de verklaringen van de drie verzoekende partijen zijn en dat de hoorplicht essentieel is voor de evaluatie van de persoonlijke vrees van de betrokkenen;

2.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de bestreden beslissing is genomen in het kader van een administratieve beroepsprocedure die niet kan worden gelijkgesteld met een procedure voor een administratief rechtscollege en dat de eerste verwerende partij haar beslissing betreffende de derde verzoekende partij dus kon nemen, zonder deze laatste te horen, op basis van het administratief dossier en de vergelijking met het dossier van de eerste en de tweede verzoekende partij;

2.2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partijen er in de memorie van wederantwoord aan toevoegen dat de hoorplicht moet worden gerespecteerd wanneer een ernstige maatregel tegen iemand wordt genomen op grond van diens persoonlijke gedragingen en dat ook het feit dat moet worden geadviseerd over het al dan niet terugleiden naar het land van herkomst daarbij decisief is;

2.2.5. Overwegende dat het tweede middel enkel is gericht tegen de beslissing van de eerste verwerende partij aangaande de derde verzoekende partij;

Overwegende dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal, om reden dat de aangehaalde vluchtmotieven geenszins getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en niet is gestoeld op het persoonlijke gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemde beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat bovendien uit het administratief dossier blijkt dat de derde verzoekende partij haar motieven heeft kunnen uiteenzetten tijdens een interview bij de dienst Vreemdelingenzaken en dat zij haar verzoek tot dringend beroep ook nader kon motiveren; dat het tweede middel niet dienstig kan worden aangevoerd;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een derde middel de schending opwerpen van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van het E.V.R.M.; dat zij aanvoeren dat hun asielaanvragen als bedrieglijk en kennelijk ongegrond zijn beoordeeld, zonder duidelijk onderscheid tussen deze begrippen, op grond van algemene informatie van de commissaris-generaal en enkele “eigenaardigheden”, dit terwijl er voldoende aanwijzingen zijn voor een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van de Joodse origine, de Russische origine van de tweede verzoekende partij en in het algemeen het behoren tot de door de Kazachen geviseerde sociale klasse van niet-etnische Kazachen; dat de verzoekende partijen verder aanvoeren dat een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging niet ongeloofwaardig en bedrieglijk wordt omdat algemene informatie niet zou wijzen op een systematische vervolging, dat de verzoekende partijen naar hun Joodse origine en naar de Russische origine van de tweede

verzoekende partijen en naar hun sociale status hebben verwezen, dat hun verhaal coherent en gedetailleerd is, dat uit de door hen ondergane feiten blijkt dat de overheid geen afdoende bescherming kon bieden en dat met de aangehaalde algemene informatie het persoonlijke en concrete wedervaren van de betrokkenen niet als bedrieglijk kan worden bestempeld; dat de verzoekende partijen betreffende de aangehaalde “eigenaardigheden” doen gelden dat het medisch attest van 12 februari 1998 wel is ingevuld op een “oud Sovjet-document” maar authentiek is en dat dergelijke documenten bij gebrek aan nieuwe occasioneel nog werden gebruikt, dat in het politieattest van september 1999 het oude adres van de eerste verzoekende partij werd vermeld omdat de aanvraag van vóór de verhuis van 5 maart 1999 dateerde en dat de eigenlijke vluchtintentie van 1999 dateerde doch dat men niet zomaar zijn land verlaat en dat de dreigtelefoon van 29 mei 2000 de ultieme aanleiding vormde;

2.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar de ruime appreciatiebevoegdheid die zij krachtens artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft en stelt dat zij haar beslissing heeft genomen omdat zij de weigering van verblijf niet in strijd achtte met de Vluchtelingenconventie of met artikel 3 van het E.V.R.M, dat zij iedere asielaanvraag individueel benadert en steeds rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst, dat zij in het licht van de beschikbare informatie terecht heeft kunnen vaststellen dat er geen sprake is van systematische vervolging van de Russische of Joodse bevolkingsgroepen, dat deze informatie zorgvuldig is verzameld, een objectief en onpartijdig beeld schetst en niet door de verzoekende partijen wordt weerlegd, dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen waarbij de vastgestelde “eigenaardigheden” slechts een deel van de motieven vormen en dat die beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd met de feitelijke en juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen;

2.3.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar het verweer van de eerste verwerende partij;

2.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord herhaalt dat het niet is omdat een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse zaken de toestand algemeen “goed” vindt, dat men individueel geen slachtoffer kan zijn van persoonlijke vervolging wegens afkomst of religie en dat de motivering over de “algemeen goede toestand van Kazachstan” dus een volstrekt onvoldoende motivering vormt;

2.3.5. Overwegende dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de uiteenzetting in het middel

blijkt dat de verzoekende partij deze redenen kent en ze inhoudelijk aanvecht; dat het middel ongegrond is in de mate dat de schending van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt opgeworpen;

Overwegende dat de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal de mogelijkheid bieden om een bevestigende beslissing te nemen inzake de onontvankelijkheid van een asielaanvraag op basis van de bedrieglijkheid of de kennelijke ongegrondheid ervan; dat een onderzoek in de ontvankelijkheidsfase door de commissaris-generaal, waarbij wordt besloten tot de bedrieglijkheid en/of de kennelijke ongegrondheid van een asielaanvraag noodzakelijkerwijze een vergelijking inhoudt van de verklaringen van de betrokkene met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn; dat daarbij dient te worden onderzocht of er redelijkerwijze van uit mag worden gegaan dat de feiten die de asielaanvrager naar voren brengt tijdens zijn asielaanvraag, waarachtig zijn en beantwoorden aan de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève; dat indien uit dit onderzoek blijkt dat de verstrekte gegevens niet met de waarheid stroken of redelijkerwijze niet onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag zijn te brengen, kan worden besloten tot de bedrieglijkheid of de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat de Raad van State niet bevoegd is om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid doch enkel om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat de commissaris-generaal zich voor de beoordeling van het dringend beroep mede mocht steunen op informatie over de algemene situatie in het land van herkomst en de verklaringen van de verzoekende partij daaraan mocht toetsen; dat het “Missierapport Kazachstan”, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, de neerslag is van een eigen onderzoek van het ministerie van Binnenlandse Zaken, dat uit lezing van dat rapport blijkt dat diverse bronnen werden geraadpleegd en dat in het rapport geen spoor van partijdigheid is te vinden; dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij, anders dan in de bestreden beslissing wordt overwogen, geen aanspraak op bescherming van de Kazakse overheid, eventueel van de hogere overheid, zouden hebben kunnen maken; dat de verzoekende partijen niet ingaan op het motief dat zij integendeel op medewerking van de overheid hebben kunnen rekenen, vermits de persoon die in 1993 hun woning was binnengevallen een gevangenisstraf van zeven jaar heeft gekregen en vermits de overheid hen diverse getuigschriften heeft gegeven; dat de verzoekende partijen een eigen interpretatie geven aan de door de commissaris-generaal vastgestelde “eigenaardigheden” betreffende een getuigschrift uit 1999 op een document van Sovjet-model van uiterlijk 1995 en betreffende de datum waarop zij beslist zouden hebben Kazachstan te verlaten, doch daarmee niet aannemelijk maken dat die vaststellingen feitelijk onjuist zouden zijn; dat het niet kennelijk onredelijk

is de bestreden beslissing op deze elementen, samen met de andere aangehaalde motieven, te laten steunen; dat voormelde motieven in hun geheel de bestreden beslissing kunnen dragen; dat het motief betreffende de vermelding van de woonplaats van de eerste verzoekende partij op een attest van de politie in die optiek als een overtoollig motief is te beschouwen, zodat kritiek op dat motief niet dienstig kan worden aangevoerd omdat de eventuele gegrondheid van die kritiek niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen kan leiden; dat de verzoekende partij derhalve niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal met de bestreden beslissing de grenzen van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem krachtens de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is toegekend, heeft overschreden noch dat hij de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende, met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3 van het E.V.R.M., dat de verzoekende partijen in het middel niet uiteenzetten op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden; dat het middel in die mate onontvankelijk is, daargelaten de vraag of voormelde bepaling op de verzoekende partijen als niet erkende vluchtelingen van toepassing is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 520,58 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drieëntwintig december tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.